Pregaria.cat

Entrada

Rabuni (2)

Li diu Jesús: Maria!. Ella es gira i li diu amb la llengua dels hebreus: rabuni, que vol dir mestre. (Joan 20, 16).

Han passat molts anys i encara ara recordo aquella paraula MARIA que vaig escoltar, quan cercava el Senyor desesperadament. Ha estat el moment més fonamental de la meva vida. Era Ell. No sabeu com es va trasbalsar el meu cor.

El donava per mort i estava viu, era de nit i de sobte es va fer la llum del migdia. La gran aliança va ser no solament restablerta sinó renovada per sempre. Ja mai més sortiré de la seva mirada que embolcalla la meva vida com un núvol amorós de pau i amor.

Des d'aquell dia de Pasqua cada matí a la mateixa hora torno a reviure la trobada. No és un record, no és fer-ne memòria, és la mateixa, novament, en la fe, en la foscor, en la realitat d'aquest temps que passa. Ell ja mai m'ha deixat. Viu en mi. La seva trobada segueix, forma part del meu ésser.

La meva vida ja havia canviat des del dia que em vaig sentir reconciliada amb Déu, gràcies a la seva acollida, a la seva mirada i a les paraules que va dir, en el sopar a casa de Simó. Durant els mesos que el seguia estava absolutament entregada a les seves paraules. Ell omplia del tot el meu ésser. Però la desfeta de la seva mort cruel em va provocar tal destrossa personal que ja no vivia.

El canvi radical, absolut, definitiu, decisiu, va ser aquesta segona trobada, la del matí de Pasqua. Va ser quan vaig sentir el meu nom, pronunciat pel Mestre, i la llum del Cel em va envair de tal forma que des d'aquell instant hi vaig reconèixer en Jesús, el Messies, el Fill, Déu mateix.

Visc d'Ell. La meva vida és Ell. La seva missió és la meva. Ja no sóc jo, és Ell que viu en mi. Si vaig al desert hi vaig amb Ell. Quan estic a la comunitat sóc amb Ell. Quan els germans i les germanes em pregunten per Ell, noto que l'Esperit parla per la meva boca. Quan arribi l'hora del meu traspàs, no serà mort, sinó serà Ell de nou, sé que escoltaré altre vegada el nom de Maria i entraré en el núvol definitiu de Déu.

(Al matí de Pasqua Maria va viure una segona conversió. Ja no era com aquella de tantes llàgrimes i emocions, quan es va sentir perdonada i estimada per Déu. Era la trobada de Jesús glorificat i real, en el misteri de la comunicació interior, en els ulls de la fe i en la comunió de la unió. Absolutament un do, del que ja no sortiria mai més. Era el canvi definitiu, deixava una vida de deixeble, i havia estat portada a una vida de decisiva unió. Les paraules que Sant Pau també va expressar de forma tan transparent eren les mateixes que Maria va viure des de que va escoltar el seu nom a la Veu de Jesús. Ja no visc jo, és Ell qui viu en mi)

1.- Quins són els moments de la teva vida que t'has sentit acollit(da) per Jesucrist de tal forma, que han estat un referent, que no pots oblidar i que t'ajuden en el camí de ser deixeble?

2.- Aquesta expressió "segona conversió" et diu alguna cosa? Has viscut quelcom de semblant? Enyores un canvi més decisiu en la relació amb Déu?

3.- Aquesta frase "És Ell que viu en mi" et diu alguna cosa? És poètica, és una forma d'expressar l'amor de Déu i cap a Déu, hi ha quelcom més, inefable ?

Jesús Renau sj.